

- 2) Vai tādos apstākļos kā pamatlietā, kur no ELFLA finansēts atbalsts tika noteikts krāpšanas rezultātā un izmaksāts sabiedrībai ar ierobežotu atbildību (*Osaiühing*), par saņēmēju Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1306/2013 (2013. gada 17. decembris) 54. panta 1. punkta un Komisijas Deleģētās regulas (ES) Nr. 640/2014 (2014. gada 11. marts) 35. panta 6. punkta izpratnē var uzskatīt arī saņēmējas sabiedrības pārstāvjus, kuri veica krāpšanu un vienlaikus bija šīs sabiedrības patiesie labuma guvēji atbalsta krāpnieciskās iegūšanas brīdī

(¹) Padomes Regula (EK, Euratom) Nr. 2988/95 (1995. gada 18. decembris) par Eiropas Kopienų finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 23.12.1995., 1. lpp.).

(²) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1306/2013 (2013. gada 17. decembris) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu, pārvaldību un uzraudzību un Padomes Regulu (EEK) Nr. 352/78, (EK) Nr. 165/94, (EK) Nr. 2799/98, (EK) Nr. 814/2000, (EK) Nr. 1290/2005 un (EK) Nr. 485/2008 atcelšanu (OV 2013, L 347, 549. lpp.).

(³) Komisijas Deleģētā regula (ES) Nr. 640/2014 (2014. gada 11. marts), ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1306/2013 attiecībā uz integrēto administrācijas un kontroles sistēmu, maksājumu atteikšanas vai atsaukšanas nosacījumiem un administratīvajiem sodiem, kas piemērojami tiešo maksājumu, lauku attīstības atbalsta un savstarpējās atbilstības kontekstā (OV 2014, L 181, 48. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2022. gada 12. jūlijā iesniedza Administrativen sad – Veliko Tarnovo (Bulgārija) – “V.B. Trade” OOD/Direktor na Direksia “Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo

(Lieta C-466/22)

(2022/C 389/07)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad – Veliko Tarnovo

Pamatlietas puses

Prasītāja: “V.B. Trade” OOD

Atbildētājs: Direktor na Direksia “Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 910/2014 (¹) (2014. gada 23. jūlijs) par elektronisko identifikāciju un uzticamības pakalpojumiem elektronisko darījumu veikšanai iekšējā tirgū un ar ko atceļ Direktīvu 1999/93/EK 25. panta 1. punktā ietvertā frāze “[elektroniskā paraksta] juridiskais spēks [...] kā pierādījums” ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalstu tiesām ir jāpieņem, ka, ja ir izpildīti šīs regulas 3. panta 10., 11. un 12. [punktā] paredzētie nosacījumi vai par tiem nav strīda, šāda paraksta esamība un apgalvotā autorība *a priori* ir jāuzskata par neapšaubāmu un neapstrīdami pierādītu, un tā ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstu tiesām, ja ir izpildīti šajās normās paredzētie nosacījumi, ir jāatzīst, ka kvalificētam elektroniskajam parakstam ir pierādījuma vērtība/spēks, kas ir līdzvērtīgs pašrocīga paraksta pierādījuma vērtībai/spēkam tikai tiktāl, ciktāl tas ir paredzēts šādam pašrocīgam parakstam attiecīgajā valsts tiesiskajā regulējumā?
- 2) Vai minētās regulas 25. panta 1. punktā ietvertā frāze “[elektroniskā paraksta] juridiskais spēks [...] kā pierādījums” ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstu valsts tiesām ir noteikts absolūts aizliegums izmantot to tiesību sistēmās paredzētās procesuālās iespējas, lai noliegtu regulā paredzēta elektroniskā paraksta juridiskā spēka kā pierādījuma nozīmi, vai arī tā jāinterpretē tādējādi, ka šī norma neliedz atspēkot regulas 3. panta 10., 11. un 12. [punktā] paredzētos nosacījumus, dalībvalstu tiesām izmantojot atbilstoši to procesuālajām tiesībām piemērojamus instrumentus, tādējādi ļaujot tiesā uzsāktas tiesvedības pusēm atspēkot paredzēto elektroniska paraksta pierādījuma spēku un pierādījuma vērtību?

(¹) OV 2014, L 257, 73. lpp.